Kız ve Küçük Ördek
Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Küçük Ördek

Aysel Banu YAVUZAL

Parlak bir cumartesi sabahı Maya kırmızı yağmur çizmelerini giydi ve hardal sarısı tulumunun düğmelerini ilikledi. Ördek yamalı yeşil kanvas çantasını kaptı ve kapıya koştu. Bugün özeldi: arkadaşı Rosie ile ördek barınağını ziyaret edecekti. Maya'nın kıvırcık siyah saçları sarı bantlarla bağlanmış iki topuz halinde zıplıyordu; o patikadan aşağı aceleyle inerken kocaman koyu kahverengi gözleri heyecanla parlıyordu.

Barınak, pırıl pırıl bir göleti ve uzun sazları olan geniş, yeşil bir parktı. Bakıcı Bay Harris onları kapıda karşıladı. Yeşil bir önlük ve yumuşak bir gülümseme vardı; telli gözlükleri güneşte parlıyordu. "Hoş geldiniz, yardımcılar!" dedi. "Ördekler sizi tanımak için sabırsızlanıyor." Maya ve Rosie onu yumuşak, toprak bir patikadan izledi ve her yandan gelen mutlu vaklamaları dinledi.

Göletin yanında minicik bir ördek yavrusu paytak paytak Maya'ya yaklaştı. Tüylü ve soluk sarıydı; parlak turuncu bir gagası ve perdeli ayakları vardı. Boynunda yumuşak mavi bir kurdele etiketi asılıydı. "Bu Pip," dedi Bay Harris. "Pip çok küçük ve ekstra ilgiye ihtiyacı var." Maya dizlerinin üzerine çöktü ve Pip yuvarlak siyah gözleriyle ona baktı. Başında küçük bir taç gibi minik bir tüy demeti dikilmişti.

Rosie küçük fotoğraf makinesini kaldırdı ve Pip'in fotoğrafını çekti. "Pip çok tatlı!" diye ciyakladı. Maya çantasını açtı ve bir torba ekmek kırıntısı çıkardı. "Ördekler için yiyecek getirdim," dedi gururla. Yere birkaç kırıntı serpti. Pip paytak paytak yaklaştı ve açgözlülükle onları gagaladı, ama Bay Harris nazikçe başını salladı. "Dur bakalım, Maya," dedi. "Ekmek ördekler için iyi değildir."

Maya'nın yuvarlak yanakları pembeleşti. "Ama hikâyelerde ördekler ekmek yer," dedi. Bay Harris yanına çöktü ve küçük defterini açtı. "Ekmek karınlarını doyurur ama onlara gereken vitaminleri vermez," diye açıkladı. "Onları hasta edebilir. Ördeklerin güçlü büyümelerine yardımcı olan özel yiyeceklere ihtiyacı var." Maya başını yana eğen Pip'e baktı. Yardım etmek istiyordu ama nasıl yapacağını öğrenmesi gerekiyordu.

Bay Harris, Maya ve Rosie'yi küçük bir kulübeye götürdü. İçeride ördek yemi çuvalları ve büyük bir su fıçısı vardı. "Ördeklerin içmek ve yüzmek için temiz suya ihtiyacı var," dedi. "Ve her gün doğru yiyeceğe ihtiyaçları var." Maya dikkatle dinledi, koyu kahverengi gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Çantasına uzandı ve kendi küçük defterini çıkardı. "Bunu yazabilir miyim?" diye sordu. Bay Harris gülümsedi ve başını salladı.

Maya yazdı: Ördeklerin ördek yemine ihtiyacı var, ekmeğe değil. İçmek için temiz su. Yüzmek için temiz su. Sözlerin yanına Pip'in küçük bir resmini çizdi. Rosie eğildi ve "Bunu ben de bilmiyordum," dedi. Bay Harris her birine küçük bir kova ördek yemi verdi. "Pip'i ve diğerlerini besleyebilirsiniz," dedi. "Ama önce suyu kontrol edelim."

Gölete yürüdüler. Su biraz bulanık görünüyordu ve üstünde bazı eski yapraklar yüzüyordu. "Ördekler kirli suda yüzemez," dedi Bay Harris. "Bu onları hasta edebilir." Maya endişelendi. Pip'in mutlu ve sağlıklı olmasını istiyordu. "Ne yapabiliriz?" diye sordu. Bay Harris bir hortumu ve bir ağı gösterdi. "Birlikte temizleyebiliriz," dedi. "El elin eşeğini türkü çağırarak arar."

Maya ve Rosie ağı kaptı ve yaprakları topladı. Bay Harris onlara hortumdan temiz su eklemeyi gösterdi. Gölet güneş ışığında parlamaya başladı. Pip suya daldı ve mutlu mutlu sıçradı. "Bak! Pip bunu sevdi!" Rosie kahkaha attı. Maya gülümsedi ama ördekleri hâlâ doğru yiyecekle beslemeleri gerektiğini biliyordu. Kovasını aldı ve kulübeye doğru yola çıktı.

Kulübeye döndüklerinde Bay Harris onlara uygun ördek yemini gösterdi. Küçük kahverengi tanelere benziyordu. "Bu, ördeklerin ihtiyaç duyduğu tüm vitaminleri içeriyor," dedi. Maya bir kâseye biraz yem koydu. Dikkatlice Pip'e taşıdı. Pip taneleri mideye indirdi ve kuyruğunu salladı. "Pip bunu çok sevdi!" dedi Maya. Gurur duydu. Önemli bir şey öğrenmişti ve artık gerçekten yardım edebilirdi.

Rosie, Pip'in yemek yerken bir fotoğrafını daha çekti. "Bunu okuldaki herkese anlatacağım," dedi. Maya başını salladı. "Ben de," dedi. "Ekmeğin ördekler için kötü olduğunu bilmiyordum. Artık başkalarına öğretebilirim." Bay Harris ışıl ışıl gülümsedi. "İşte bu ruh!" dedi. "Nezaket en iyi, hayvanların neye ihtiyacı olduğunu da öğrendiğimizde işe yarar." Maya bunu da defterine yazdı ve yanına küçük bir kalp çizdi.

Güneş ılıktı ve gölet pırıl pırıldı. Pip daireler çizerek yüzdü ve turuncu gagasını temiz suya daldırdı. Maya mutlu bir gülümsemeyle izledi. İçi rahattı. Doğru yiyeceği ve temiz suyu vererek Pip'e yardım etmişti. Ve hayvanlarla ilgilenmenin sadece sevgiyle olmadığını öğrenmişti. Bilgi de gerekiyordu.

Bay Harris, Maya'ya üzerinde bir ördek olan küçük bir rozet verdi. "Sıkı çalışman için," dedi. Maya rozeti tulumuna taktı. "Teşekkür ederim," dedi. "Yine gelip yardım edeceğim." Rosie başını salladı. "Ben de!" dedi. Pip yüksek sesle vakladı, sanki teşekkür ediyordu. Maya kıkırdadı. Pip'in artık mutlu ve sağlıklı olduğunu biliyordu ve bu, kalbini dolduruyordu.

Eve dönerken Maya öğrendiği her şeyi düşündü. Barınağa yardım etmek isteyerek gelmişti ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Şimdi biliyordu: ördeklerin doğru yiyeceğe ve temiz suya ihtiyacı var. Çantasını açtı ve defterine baktı. Pip'in küçük çizimi onu gülümsetti. Ailesine her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyordu.

Akşam yemeğinde Maya anne babasına Pip'i ve barınağı anlattı. "Ekmeğin ördekler için kötü olduğunu biliyor muydunuz?" diye sordu. Anne babası başlarını salladı. "İşte öyle," dedi Maya. "Özel yiyeceğe ve temiz suya ihtiyaçları var. Onları böyle sağlıklı tutarız." Annesi gülümsedi. "Bugün önemli bir şey öğrendin," dedi. Maya başını salladı. Kendisiyle gurur duydu ve Pip için mutlu oldu.

O gece Maya, Pip'in pırıl pırıl gölette yüzdüğü bir resim çizdi. Altına yazdı: Nezaket en iyi, hayvanların neye ihtiyacı olduğunu öğrendiğimizde işe yarar. Resmi duvarına bantladı. Yatağına girerken Pip'in küçük mavi kurdele etiketini ve mutlu vaklamasını düşündü. Yakında yine ziyaret edeceğini biliyordu. Ve hep hatırlayacaktı: hayvanlarla ilgilenmek, onlarla doğru şekilde nasıl ilgilenileceğini öğrenmek demektir.